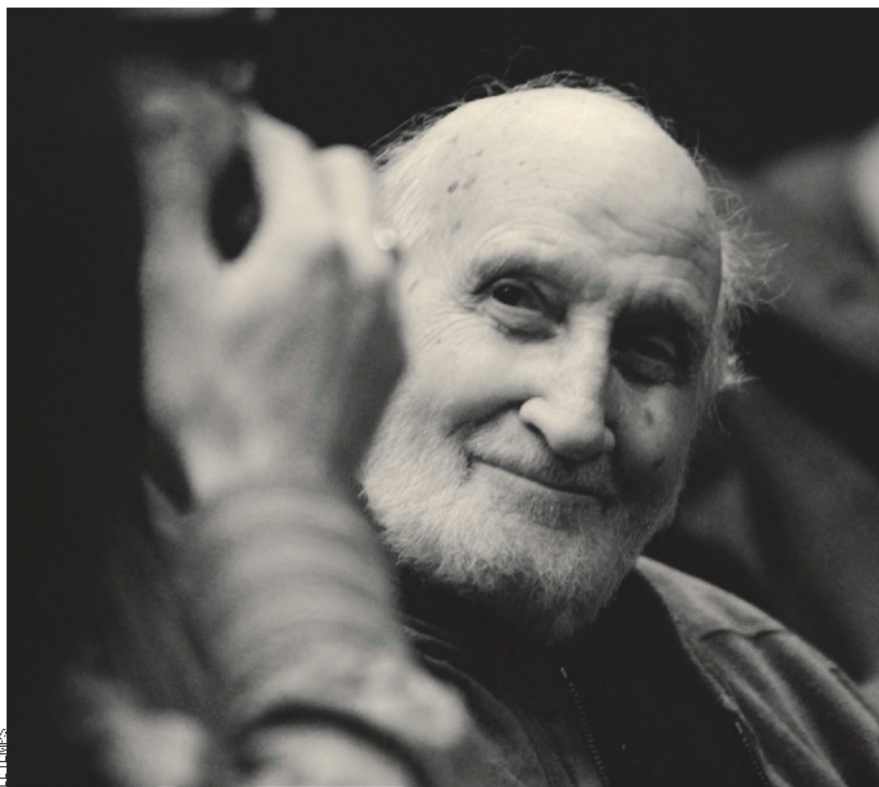

Gonçal Anaya: adéu a un mestre

El claustre de La Nau, a la Universitat de València, ple de gom a gom, va retre homenatge sentit i solemne a Gonçal Anaya, mort el dia 11 de juny, a València. Anaya, nascut a Burgos l'any 1914, doctor en filosofia, diplomad en psicologia i psicotècnica, amb una intensa i llarga trajectòria dedicada a l'ensenyament, es definia amb senzillesa: "Sóc un mestre de la República."

CONXA DELGADO AMO –GÜIN–

Amiga, mestra i membre del MRP Escola d'Estiu del País Valencià Gonçal Anaya

Va arribar i ens trobàrem. Era l'any 1973. L'escola de magisteri bullia com bullia el carrer i la vida social. Eren moltes les joves i els joves que anàvem, amb la mirada ansiosa de trobar, a la recerca de noves idees, noves formes d'entendre l'educació,

noves formes de viure les relacions humanes. I trobàrem, afortunadament, aquella mirada de còmplice que ens acompanyà per aquells temps plens d'il·lusions i que ha estat amb nosaltres fins a l'últim alè.

Tot i sabent que no li agradava de ser anomenat *mestre*, ho va ser amb nosaltres. Ràpidament es va convertir en aquella persona estimada, de vestit de pana i boina negra, amb qui po-

guérem fer junts llargues caminades. I va ser el nostre mestre perquè ens va ajudar a pensar idees, a compartir-les, a millorar-les, perquè apreníem d'ell al temps que ens feia conscients que ell també aprenia de nosaltres. Ens va donar la mà i nosaltres l'agafàrem per fer junts un camí que ha durat 35 anys.

De tots els aprenentatges, n'hi hagué un que ens va impregnar més a totes i a tots: la idea que el xiquet o la xiqueta havien de ser el centre de la nostra atenció, que no importaven gaire els recursos, si el mestre o la mestra era capaç d'ajudar a créixer aqueixa personeta *indefensa* que teníem davant. La confiança en l'altre. Aquest era el punt de pensament i de partida. I aquesta confiança que ell va dipositar en nosaltres, nosaltres l'hem dipositada en el nostre alumnat, en els pares i mares, en els nostres companys i companyes. És per això que ha estat una persona imprescindible en el món de l'educació del nostre país. I així podem trobar com Gonçal Anaya és el nom de la Federació de Pares i Mares de València o del Moviment de Renovació Pedagògica Escola d'Estiu de País Valencià a les comarques centrals o de l'IES de Xirivella.

I perquè ell va estimar la nostra terra, la nostra cultura, la nostra llengua –no la parlava però l'en sabíem propagador–, es va anar apropant cada vegada més a les escoles dels pobles del País Valencià.

Gonçal va ser més amic de sopars i llargues converses nocturnes que no d'homenatges, encara que no li'n van faltar en la seua llarga i productiva vida.

No puc, no podem sinó agrair el fet d'haver tingut la gran sort de sentir-lo sempre al nostre costat. I la seguretat que sempre estarà en moltes de les accions educatives i humanes que les persones que hem compartit amb ell una llarga vida durem a terme quotidianament a les nostres aules i a les nostres vides.

Fins sempre, mestre!